

Τα λαϊκά

Σταμάτης Κραουνάκης / Λίνα Νικολακοπούλου
1993

Τα πιο ωραία λαϊκά σε σπίτια με μωσαϊκά τα είχαμε χορέψει
γαλάζιο γύψο η οροφή και τα τακούνια μου καρφί
κι από την πρώτη την στροφή, το στόμα εγώ - το `χα λατρέψει.
Κορίτσια αγόρια σ' ένα χωλ και τα φιστίκια μες το μπολ
κι οι γέροι στη βεράντα
με το ρυθμό της μουσικής και με μπλου τζην Αμερικής,
μια εφηβεία επιεικής, που γίνεται σαράντα.

*Δε γυρνάνε λέμε, πίσω ποτέ, τα καλά παιδιά σ' εκείνα τα χρόνια
έρωτά μου τώρα πληγωμένε μου αητέ
στάχια είμαστε στου χρόνου τ' αλώνια.*

*Έλα μην κλαις, μη μου κλαις σε γιάτρεψα
λύπες και αγάπες παλιές ανάτρεψα.
Έλα μην κλαις, μη μου κλαις στ' ορκίζομαι
για παραισθήσεις καλές φημίζομαι.*

*Τα πιο ωραία λαϊκά σε σπίτια με μωσαϊκά τα είχαμε χορέψει
γαλάζιο γύψο η οροφή και τα τακούνια μου καρφί, αλλά -
χωρίς επιστροφή.*

Τις πιο ωραίες Κυριακές με λεμονάδες σπιτικές τις είχαμε δροσίσει
με τον Δομάζο αρχηγό και τον Σιδέρη κυνηγό
γιατ' ήσουν Ένωση και εγώ, με χωρισμό - σ' είχα φοβίσει.
Μετά μας πήγε Αριστερά το περιβόλι κι η χαρά, και πήραμε το Βήμα
στο πρώτο υπόγειο του Κουν και στην Επίδαυρο που ακούν
Θεούς κι ανθρώπους να νικούν, τα πάθη και το χρήμα

Δε γυρνάνε λέμε...